

ἦτον ὁ αἰσχιστος τῶν ἀνθρώπων, ὁ κακοηθέστερος τῶν βδελυγμάτων τῆς κοινωνίας, διότι ὑποσχέθη εἰς νέαν τινὰ νὰ τὴν νυμφευθῇ καὶ ἄφου τὴν ἡπίτησε τὴν ἐγκατέλειψε, διότι συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ θέλων ν' ἀτιμᾷ βιαίως σεβαστὴν τινὰ κυρίαν, διότι ἀπέδειχθη ὅτι εἰς ὕλας τὰς πράξεις του ὑπεκρύπτετο ἡ ὑπόκρισις διὰ τῆς ὁποίας ἀπατούσεν εὐκολώτατα τὰς φίλας του, ὅτι πολλὰς δυσαρρεσκείας μεταξὺ φίλων γυναικῶν, φίλων ἀνδρῶν, ἐνέβαλε δια νὰ προσπορίσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην περισσοτέραν καὶ ἀπεβλήθη μὲν τῶν οἰκίων πολλῶν κυρίων, ἀλλ' ἡ κακόλογος γλῶσσα πόσα ἀνέκδοτα δεν διηγείται κατὰ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες τόσον ἀφρόνως ἐνησμενίζοντο εἰς τὴν συναναστροφὴν του, χωρὶς νὰ τὸν ἐξετάσωσι φρονίμως, χωρὶς νὰ συλλογισθῶσιν ὅτι ἡ μεγάλη των φιλία μὲ τοὺς τοιοούτους νέους καὶ τὰς ἐναρτωτέρους γλῶσσας θέλει κάμει κακολόγους καὶ δικαίως, διότι πᾶς τις βλεπὼν ἰδιαιτέραν ἀφοσίωσιν κυρίας τινὸς εἰς νέον τινὰ, προτίμησιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἄλλου, πολλὴν οἰκειότητά, δὲν δύναται νὰ μὴ πιστεύσῃ ὅτι ταῦτα πάντα ὑποκρύπτουν δόλιον σκοπὸν.

Ἀλλὰ τίς ἤλπιζε ν' ἀκούσῃ ἐκ στόματος φρονίμου φίλου ὅτι ἐγνώρισε κυρίαν τινὰ μεμνηγευμένην μετὰ εὐγενούς τινος νέου, τὸν ὁποῖον ἀληθῶς ἠγάπη, νὰ κάμῃ τὸν ἔρωτα μὲ ἕτερον νέον, πρὸς τὸν σκοπὸν μόνον τοῦ διατρεχάσειν; ἄλλοι μόνον, πόσον ἀτόπως συλλογίζομεθα πολλάκις, πόσον ἀνοήτως βυθίζομεν εἰς τὴν ζωὴν μας. Πρέπει ἄρα νὰ πάσχωμεν πάντοτε διὰ νὰ σωφρονίζομεθα. Ἀλλὰ τὴν ἀγνόητά μας δύναται ἡ μεταμέλεια νὰ τὴν ἐπαναφέρει. Πρέπει τυφλῶς νὰ παραινῶμεθα ἔστω καὶ διὰ παίγιον εἰς τὸν ἔρωτα; Ἀλλ' ὁ ἔρως, ὥραιαι φίλαι, παίζει ποτὲ, ἢ καταδιβρώσκει, ἢ ἐξαφανίζει τὰς καρδίας ἐκείνας αἵτινες θέλουν νὰ τὸν περὶφρονήσωσιν; Εἰς ἔρως ἐγεννήθη καὶ παραδίσχημα δὲν ὑπάρχει νὰ γενηθῶσι δύο ὅμοιοι εἰς μίαν ψυχὴν καὶ εἰς μίαν ζωὴν ἔσον νόμιμοι καὶ δίκαιοι ἐὰν ᾖ αἱ αἰτίαι αἱ παράγουσαι αὐτὸν, ἃς ἀπέχωμεν λοιπὸν ἀπὸ τὸν τοιοῦτον ἀρεβολισμόν, διότι σφαιρίδιόν τι ἐνδέχεται νὰ πληγώσῃ κακίως τὴν καρδίαν μας; τότε τὸ παίγιόν μας θέλει κατασταθῇ κολάφιμα περισπούδαστον εἰς ὅλην μας τὴν ζωὴν. (ἀκλουθεῖ).

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Νεκροφόρος ἄμαξα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Λεπτομερῶς περιγράφει ὁ Σικελιωτὴ, Διόδωρος ἐν τῷ 17. βιβλίῳ τῆς ἱστορίας του τὴν θαυμαστὴν ἀρμάμαξαν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, τὴν λαμπροτέραν καὶ πλουσιωτέραν ἐξ ὧων ἡ ἱστορία

ἀναφέρει, περὶ ἧς ὁ Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς λέγει ὅτι « ὁ ἱερώνυμος δικαίαν ἐκτίησας δόξαν, τὴν κομίσαται τὸν Ἀλεξάνδρου νεκρὸν ἐξεργασάμενος ἀρμάμαξαν.

Τῷ 324 ἔτος π. Χ. ὁ Ἀριδαῖος, ἐπερ ρτισθεῖς νὰ μετακομίσῃ ἀπὸ Βαβυλῶνος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς Ἀμμωνος; τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐξεπλήρωσε τὸ ὀλιθερὸν τοῦτο καὶ εὐσεβες καθήκον.

Ἀνάλογον τοῦ σώματος τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς κατεσκευάσθη φέρετρον ἐκ χρυσοῦ καθαρῶ καὶ ἐπληρώθη δι' ἀρωμάτων πολυτίμων, ἀνθεν δ' αὐτοῦ ἐτέθη πλᾶξ ἐπίσης χρυσοῦ, περὶ ἣν ἡρμόσθησαν παραπτετάσματα ἐκ πυρρῦρας χρυσοστόκτου περικαλύπτοντα τὸ φέρετρον καὶ φέροντα ἀνηρημένα κατὰ μήκος τὰ ὅπλα ἕτινα ὁ Ἀλέξανδρος μετεχειρίσθη κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ μάχης. Οὕτω συσκευασθὲν τὸ φέρετρον τοῦτο ἐτέθη ἐπὶ ἀρμαμάξῃς λιθοκολλήτου κατασκευασθείσης εἰς σχῆμα ναοῦ, ὅκτω μὲν πλάτος, δώδεκα δὲ πῆχυν ὕψος ἐχούσης. Ἰπὸ τὴν θυλωτὴν δὲ σκιάδα τοῦ ναοῦ τοῦτου ὕψους ἑξήκοντος χρυσοῦς κοσμούμενος διὰ κεφαλῶν φανταστικῶν ζώων φερόντων ἐν τοῖς στόμασι κρίκους χρυσοῦς ἃς ὦν ἤρτωντο τρόπαια ἐξ ἔπλων. Περὶ δετὴν ὁροφὴν ἦν ἐντεταμένον σχοινίον φέρον σειρὰν κωδωνίσκων, ὥρισμαμένων εἰς προαγγελίαν τῆς ἀφίξεως τῆς κηδείας. Εἰς ἐκάστην δὲ τῶν τεσσάρων γωνιῶν ἴστατο ἀνὰ μίαν γυναικοποιημένη νίκη φέρουσα στέφανον εἰς τὴν χεῖρα.

Ὁ ναὸς περιεκυκλούτο ὑπὸ χρυσοῦ περιστήλιου ἐκ κίωνων ἰωνικῆς τάξεως, ἔσθαι δὲ τοῦ περιστήλιου ἦσαν ἐντεταμένα παραπτετάσματα χρυσοῦρανα, δακτύλου πάχος ἔχοντα, ἀποτελοῦντα τὸν τοῖχον τοῦ ναοῦ. Ἰπὲρ τὸν θόλον δὲ ἦν ἡπλωμένη θύανη χρυσοῦρατος ἐφ' ἧς ἔκειτο στέφανος ἐκ κλάδου ἐλαίας ἐπίσης χρυσοῦς.

Τὸ ἐφόλκιον τοῦ ἄρματος εἶχε ρυμοὺς δύο καὶ τροχούς τέσσαρας ὧν αἱ ἀκτίνες καὶ αἱ τόρμαι ἦσαν κεχρυσωμένοι, αἱ δὲ ἄκραι τῶν ἀξόνων χρυσῇ οὕτῃ παρίσταν κεφαλὰς λεόντων φερούσας ἐν τῷ στόματι αἰχμὴν λόβης. Ἐβόρετο δὲ τὸ ἄρμα ὑπὸ ἡμιῶν ἐξήκοντα τεσσάρων ἴσων κατὰ τε τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν δύναμιν, ἐκάστη δὲ αὐτῶν ἔπρεν ἐπὶ κεφαλῇ στέφανον κεχρυσωμένον, εἰς δὲ τὸν χάλινον κωδωνίσκον χρυσοῦν, περὶ δὲ τὸν τράχηλον περιδέραιον λιθοκόλλητον.

Τὸ θυμάτιον τοῦτο ἄρμα ἐφείλυσσε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του καὶ καθ' ὁδὸν ἤπειρον πλῆθος θεατῶν. Ἐκ τῆς δὲ τῶν στρατιωτῶν προηγούντο καὶ εἶποντο αὐτοῦ πλῆθος ἐργατῶν τὰ μὲν πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν τυχαίως καθ' ὁδὸν συμβησομένων φθορῶν, τὰ δὲ πρὸς ἐξομάλυνσιν τῶν ὁδῶν.

Αὐτὸς δὲ ὁ Ἀριδαῖος, ὅστις κατέτριψε δύο ὅλα ἔτη πρὸς ἐθουμασίαν τῆς ἐπικηδείου ταύτης πομπῆς, παρέπεμψεν αὐτὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος μέχρις Αἰγύπτου. Πρὸς ὑπάντησιν αὐτῇ ἦλθεν ὁ Πτολεμαῖος εἰς Συρίαν καὶ ἐπιτραπέις τὴν καθοδήγησιν αὐτοῦ, ὥμοσε νὰ φέρῃ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὐχὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Διὸς Ἀμμωνος ἀλλ' εἰς Ἀ-

λεξάνδρειαν, πόλιν ἰδρυθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ ἐκ τῶν ὠραιωτέρων τοῦ κόσμου πόλεων γενομένην παρ' αὐτοῦ. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Πτολεμαῖος ἰδρύσαστο ἱερὸν εὐρὺ καὶ μεγαλοπρεπές· ὅπερ ἐθεωρήθη ἄξιον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐν αὐτῷ κατέθεσε τὸ σῶμα συνοδεύσας τὸ τελευταῖον τοῦτο καθήκον διὰ θυσιῶν καὶ ἀγώνων ἐπικηδεῖων.

— — —
 Ἀπὸ τῆς Ῥώμης ὑπατοί, ἐν μέσῳ τῶν ὁπλίων ἐκλήθητο ὁ Κικελιγούλας, βλέποντες αὐτὸν εἰς γέλωτα, ῥηγνύμενον τὸν ἡρώτησαν τὴν αἰτίαν. — Γελῶ, ἀπεκρίθη τὸ τέρας αὐτῷ, συλλογισόμενος ὅτι εἰς μίαν στιγμὴν δύναμει νὰ σῇ κρεμᾶτω μακροῦ, πλατεῖς καὶ τοὺς δύο.

— — —
 Συγγραφεὺς τις ἀφῆς εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἰς ἕτερον ἄλλ' εὐφύεστατον τοῦτον. — Ἦθελαν νὰ συγρίψω σύγγραμμα πρωτότυπον, ἀλλὰ τόσον πρωτότυπον ὥστε οὐδεὶς συγγραφεὺς οὔτε προηγουμένως νὰ συνέγραψε περὶ ὑποθέσεως πλησιαζούσης εἰς τὴν τοῦ ἡμετέρου συγγράμματος, οὔτε εἰς τὸ μέλλον νὰ ἀρυσθῇ ἀπὸ αὐτῷ οὐδεὶς. — « Τότε γράψε τὸν πανηγυρικόν σου, τῷ ἀπεκρίθη ὁ εὐφρὴς συγγραφεὺς.

— — —
 Πρίολος ὁ ἱστορικὸς ἔλεγεν — Ὁ ἄνθρωπος κέκτηται τρία πράγματα, ψυχὴν, σῶμα καὶ περιουσίαν. Τούτων ἡ μὲν ψυχὴ εἶναι ἕρμαιον τῶν θεολόγων, τὸ δὲ σῶμα τῶν ἱατρῶν, ἡ δὲ περιουσία τῶν δικηγόρων καὶ εἰσαγγελέων.

Ὁ Ἀνάχαρσις μαθὼν ὅτι ὁ Σόλων συνέτασσε νόμους τοῖς Ἀθηναίοις, σκώπτων τὴν πρόθεσιν ταύτην τοῦ μεγάλου νομοθέτου, ἔλεγεν — « Οἱ νόμοι εἶναι ἱστὸς ἀράχνης· αἱ μὲν μικραὶ μυῖαι σύλλαμβάνονται ἐν αὐτῷ, αἱ δὲ μεγάλαι τὸν δικτυζούσι καὶ περῶσι. »

— — —
 Ἄσωτός τις παρσπονεῖτο εἰς τὸν Σωκοάτην ὅτι δὲν εἶχε χρήματα. — Δυνεῖσθῃτι· ἀπὸ τὸν ἐκυτὸν σου, τῷ ἀπεκρίθη ὁ σοφὸς, περιορίζων τὰς δαπάνας σου.

— — —
 Ἀφῆς τις ποιητὴς ἐφορτώθη ποτὲ φίλον του τινὰ θέλων νὰ τῷ ἀναγνώσῃ ἐν νέον του ποίημα· ὁ φίλος ἠναγκάσθη νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ἐπίμονον παράκλησιν τοῦ ποιητοῦ. Οὗτο· λοιπὸν ἤρχισε τὴν ἀπαγγελίαν διὰ πηγείας καὶ πομπῶδους τῆς φωνῆς, ἐκλαίει τὴν πρώτην στροφήν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν, ἀλλ' οὐδεὶς ἔπαινος ἐκ μέρους τοῦ φίλου· ἐτελείωσε τὴν τρίτην, τὴν τετάρτην, ἀλλ' οὐδὲμία ἐκ μέρους τοῦ φίλου κρίσις ἢ παρατήρησις· τέλος περαιώσας τὴν ἀπαγγελίαν ἐστράφη πρὸς τὸν φίλον καὶ τὸν ἠρώτησε — Ἐξ ὧν αὐτῶν τῶν στίχων τίς σοῦ ἐφάνη καλλίτερος; — Ὁ τελευταῖος, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

Ἐλεγε τις πρὸς τὸν φιλόσοφον Μενέδημον « — Εἶναι μέγα ἀγαθὸν νὰ ἔχῃ τις ὅ,τι ἐπιθυμεῖ » — « Μαγαλειώτερον ὅμως εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ σοφὸς, νὰ μὴ ἐπιθυμῇ παρ' ὅ,τι ἔχει. »

— — —
 Νικαρχίδης, τῶν Ἀθηναίων τοῦ Περικλέους, συνέβη ἐκλαίψῃ· ἡλίου τρόμον ἐμποιήσας εἰς τὰ πληρώματα τῶν πλοίων, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ κυβερνήτου ἐξαιρουμένου. Ἀλλ' ἀνώτερος τῆς κοινῆς δεισιδαιμονίας, ἀναύαρχος, προσκαλέσας τὸν κυβερνήτην, ἀντί διὰ μακρῶν λόγων καὶ σιέψεων νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν μεταπείσῃ, λαμβάνει τὴν ἄκρην τοῦ μανδύου του καὶ δι' αὐτῆς καλύψας αὐτοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ. « Πιστεύεις, τῷ λέγει, ὅτι τοῦτο προμηνύει συμφορὰν τινὰ; » — « Ὁχι, ἀναμφιδόλως, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. — Καὶ ὁμῶς τοῦτο εἶναι διὰ σὲ ἐκλαίψῃς, ἦτις δὲν διαφέρει τῆς οὐρανίας εἰμῇ καθ' ὅσον ἡ σελήνη, μεγαλειτέρα οὔτε τοῦ μανδύου μου, σκιαῖζει τὸν ἥλιον εἰς περισσοτέρους ἀνθρώπους.

— — —
 Διερχομένου διὰ τινος χωρίου, Φριδερίκου τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας, ὁ ἐγγώριος ἐφημέριος ἠθέλησε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ διὰ τινος συγχερητικῆς προσωνήσεως· ἀλλὰ φοβούμενος, μήπως, κατακορεσμένος ὢν ἐπαίνων καὶ θαυσιῶν, ὁ μονάρχης δὲν ἦ ἐλε δώσει πολλὴν προσοχὴν εἰς τοὺς ἐδικούς του λόγους, ἀπεφάσισε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν βασιλέα ψάλλων πρὸς αὐτὸν ἐκκλησιαστικούς τινας στίχους. Ἐκπληχθεὶς ὁ βασιλεὺς ἠερώσθη μετὰ προσοχῆς, εὐρὼν δὲ τοὺς στίχους καλοῦς, εἶπεν εἰς τὸν ἱερέα Bis! (ἐκ δευτέρου!) ὁ καλὸς ἐφημέριος δὲν ἐχρειάσθη πολλὰς παρακλήσεις ὅπως ἐπαναλάβῃ τὰ τροπάρια του, ὁ δὲ βασιλεὺς εὐχαριστηθεὶς τῷ διδῶν πεντήκοντα δουκάτα. Γόττε ὁ ἱερεὺς φαίδρινθεις προσκλίνατο ταπεινῶς πρὸ τοῦ βασιλέως καὶ ἐψιττάκισε — Bis! καὶ ὁ βασιλεὺς τὰ μάλιστα εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀφελείας τοῦ ἱερέως ἐδιπλασίασε τὸ ποσόν.

— — —
 Ἐν Τουρκίᾳ, ἂν ὁ ἀνὴρ ἀρνηθῇ πρὸς τὴν γυναῖκά του καφὲν, ἡ ἄρνησις αὕτη ἀποτελεῖ κατὰ τοὺς νόμους ἑαυτῶν ἰσχυρωτέρων πρὸς διάζευξιν λόγων.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἀνδρέας Χενιέρος, συνέχεια. — Σκηνογραφίαι ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ναπολέοντος. — Δίκη κλοπῆς, εἰς Ἱρλανδίαν. — Ποιήσεις. — Ὁ Γελωτοποιὸς τῆς Νυρεμβέργης. — Ἡθικαὶ Μελέται περὶ γυναικός. — Ποικίλα.

Εἰκονογραφίαι, — Βίκτωρ-Οὐγώ. — Ὁ Γελωτοποιὸς τῆς Νυρεμβέργης. —

Παράρτημα — Ὁ Ἰπποκράτης τῆς Βραζελέοννης.